

ADVIES VAN 12 DECEMBER 2006 over de ontwerpnormen van het Instituut der Bedrijfsrevisoren inzake bepaalde aspecten verbonden met de onafhankelijkheid van de commissaris

De Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren heeft op 13 september 2006 het advies van de Hoge Raad gevraagd over een ontwerp van normen inzake bepaalde aspecten verbonden met de onafhankelijkheid van de commissaris.

Over een vroegere versie van dit document heeft de Hoge Raad al op 25 januari 2005 een advies¹ uitgebracht.

Het voorliggende advies is derhalve het tweede advies over deze ontwerpnormen.

▲ 1. Definitie van organisaties van openbaar belang

Paragraaf 2.2. van de ontwerpnormen definieert wat dient te worden verstaan onder “organisaties van openbaar belang”.

De Hoge Raad is van oordeel dat het begrip “organisaties van openbaar belang” dient te worden vastgelegd in het Wetboek van vennootschappen (in de context van de omzetting van artikel 41 van de richtlijn 2006/43/EG van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen).

Gelet op het feit dat artikel 41 van de richtlijn 2006/43/EG van 17 mei 2006 nog niet in het Belgische recht is omgezet, is de Hoge Raad zich bewust van de moeilijkheid om naar dit begrip te verwijzen. Hij is derhalve voorstander van een pragmatische oplossing, namelijk een

definitie van dit begrip opnemen in de ontwerpnormen, met de expliciete vermelding weliswaar dat ingeval het Wetboek van vennootschappen of de wet van 22 juli 1953 houdende oprichting van een Instituut der Bedrijfsrevisoren het begrip “organisaties van openbaar belang” ruimer zou definiëren, deze laatste definitie zou primeren.

▲ 2. Prestaties verricht binnen de twee jaren die een benoeming tot commissaris voorafgaan

Paragraaf 3.2. van de ontwerpnormen stelt dat indien het risico van schending van de onafhankelijkheid van de commissaris duidelijk onbelangrijk is, een bedrijfsrevisor die (zelf of via iemand uit zijn netwerk) diensten heeft verricht waardoor zijn onafhankelijkheid in het gedrang kan komen, een mandaat van commissaris mag aanvaarden, voor zover hij veiligheidsmaatregelen zou aannemen die het risico van schending van zijn onafhankelijkheid tot een aanvaardbaar niveau zou herleiden.

De Hoge Raad acht het raadzaam deze bepaling aan te vullen met de vermelding dat ingeval de commissaris de opdracht aanvaardt, de onderkende risico's en de getroffen veiligheidsmaatregelen in zijn controledossier dienen te worden opgenomen, zodanig dat er een spoor blijft bestaan van de onderkende risico's en de getroffen veiligheidsmaatregelen die op het ogenblik waarop de commissaris de opdracht aanvaardt, toereikend worden geacht.

¹ Advies van 25 januari 2005 betreffende de aanbeveling van het Instituut der Bedrijfsrevisoren inzake de onafhankelijkheid van de commissaris en de omzetting van de Europese aanbeveling van 16 mei 2002, *Jaarverslag HREB 2005*, pp. 11- 15.

▲ 3. Wettelijke controle van jaarrekeningen en nevendiensten

De Hoge Raad acht het raadzaam om paragraaf 2 van artikel 22 van de richtlijn 2006/43/EG in de ter advies voorgelegde norm op te nemen:

“2. De lidstaten zien erop toe dat een wettelijke auditor of een auditkantoor afziet van een wettelijke controle indien er sprake is van enige directe of indirecte financiële, zakelijke, arbeids- of andere relatie tussen de wettelijke auditor, het auditkantoor of het netwerk — inclusief de verlening van bijkomende niet-controlediensten — en de gecontroleerde entiteit, op grond waarvan een objectieve, redelijke en geïnformeerde derde partij zou concluderen dat de onafhankelijkheid van de wettelijke auditor of het auditkantoor in het gedrang komt. Indien de onafhankelijkheid van de wettelijke auditor of het auditkantoor in het gedrang wordt gebracht door bedreigingen zoals zelftoetsing, een eigen belang, voorspraak, bekendheid of vertrouwen of intimidatie, moet de wettelijke auditor of het auditkantoor veiligheidsmaatregelen nemen om dergelijke bedreigingen in te perken. Indien de omvang van de bedreigingen in vergelijking met de genomen veiligheidsmaatregelen zodanig is dat de onafhankelijkheid in het gedrang komt, ziet de wettelijke auditor of het auditkantoor van de wettelijke controle van jaarrekeningen af.

De lidstaten zorgen er daarnaast met betrekking tot controles van organisaties van openbaar belang voor dat een wettelijke auditor of een auditkantoor, indien dit nodig is om de onafhankelijkheid van deze wettelijke auditor of dit auditkantoor te waarborgen, afziet van de wettelijke controle in het geval van zelftoetsing of een eigen belang.”

Deze bepaling is immers de hoeksteen van de onafhankelijkheidsregels en hoort dus ook op zijn minst in de ter advies voorgelegde normen te worden opgenomen.

De formulering van die paragraaf zou enigszins moeten worden aangepast in functie van de Belgische terminologie en zou als volgt kunnen worden ingelast onder een nieuwe paragraaf 4:

“4. Wettelijke controle van jaarrekeningen en nevendiensten

Een bedrijfsrevisor of een auditkantoor dient af te zien van de wettelijke controle van de jaarrekening indien er sprake is van enige directe of indirecte financiële, zakelijke, arbeids- of andere relatie tussen de bedrijfsrevisor, het auditkantoor of het netwerk – inclusief de verlening van bijkomende niet-controlediensten – en de gecontroleerde entiteit, op grond waarvan een objectieve, redelijke en geïnformeerde derde partij zou concluderen dat de onafhankelijkheid van de bedrijfsrevisor of het auditkantoor in het gedrang komt. Indien de onafhankelijkheid van de bedrijfsrevisor of het auditkantoor in het gedrang wordt gebracht door bedreigingen zoals zelftoetsing, een eigen belang, voorspraak, bekendheid, vertrouwen of intimidatie, moet de bedrijfsrevisor of het auditkantoor veiligheidsmaatregelen nemen om dergelijke bedreigingen in te perken. Indien de omvang van de bedreigingen in vergelijking met de genomen veiligheidsmaatregelen zodanig is dat de onafhankelijkheid in het gedrang komt, ziet de bedrijfsrevisor of het auditkantoor van de wettelijke controle van jaarrekeningen af.

Met betrekking tot de wettelijke controle van de jaarrekening van organisaties van openbaar belang ziet een bedrijfsrevisor of een auditkantoor, indien dit nodig is om de onafhankelijkheid van deze bedrijfsrevisor of dit auditkantoor te waarborgen, af van de wettelijke controle in het geval van zelftoetsing of een eigen belang.”

▲ 4. Resultaatgebonden honoraria

Uit paragraaf 4.1. van de ter advies voorgelegde ontwerpnormen blijkt dat de resultaatgebonden honoraria (“contingent fees”) in bepaalde omstandigheden zouden toegelaten zijn.

De Hoge Raad acht het raadzaam om in de normen omtrent de onafhankelijkheid duidelijk te stellen dat resultaatgebonden honoraria in ieder geval verboden zijn indien zij betrekking hebben op de wettelijke controle van de jaarrekening.

Op dit stuk is het voorschrift van artikel 25 van de richtlijn 2006/43/EG van 17 mei 2006 betref-

fende de wettelijke controle van de jaarrekeningen inderdaad duidelijk: “De lidstaten zien erop toe dat er adequate regels bestaan die bepalen dat de honoraria voor wettelijke controles van jaarrekeningen:

a) niet worden beïnvloed of bepaald door het feit dat nevendiensten aan de gecontroleerde entiteit worden verleend;

b) **niet resultaatgebonden zijn.**”

Met betrekking tot andere opdrachten onderscheidt de Hoge Raad twee hypothesen:

- *Wanneer de opdrachten worden uitgevoerd door een commissaris of iemand uit zijn auditkantoor dan wel door iemand die behoort tot enig andere organisatie binnen het netwerk waarvan de commissaris deel uitmaakt, in een onderneming waar de commissaris belast is met de wettelijke controle van de rekeningen of in één van de hiermee verbonden ondernemingen:* in die hypothese kunnen, naar het oordeel van de Hoge Raad, onmogelijk opdrachten tegen resultaatgebonden honoraria worden toegestaan, welke veiligheidsmaatregelen ook zijn genomen. Deze visie vloeit voort uit de lezing van paragraaf 8.1. van de aanbeveling van 16 mei 2002 over de basisbeginselen in verband met de onafhankelijkheid van de met de wettelijke controle belaste accountant in de Europese Unie (punt 2.b) (PBEU L 191 van 19 juli 2002, p. 32).
- *Wanneer de opdrachten worden uitgevoerd in een entiteit waar de wettelijke controle van de rekeningen niet wordt verricht door een wettelijke auditor uit hetzelfde netwerk:* in die hypothese is het denkbaar dat onder partijen een overeenkomst met resultaatgebonden honoraria wordt afgesloten. Niettemin wijst de Hoge Raad erop dat de risico's op een schending van de onafhankelijkheid dienen te worden ingeschat en passende veiligheidsmaatregelen getroffen, zodanig dat die risico's tot een aanvaardbaar niveau worden herleid. Bovendien is het raadzaam de onafhankelijkheidsrisico's en de getroffen veiligheidsmaatregelen in het controledossier van de beroepsbeoefenaar op te nemen, zodanig dat er een spoor blijft bestaan van de inschatting die is gemaakt op het ogenblik van de aanvaarding van de opdracht. De

opdrachtbrief dient, naar het oordeel van de Hoge Raad, ook te vermelden dat het om resultaatgebonden honoraria gaat en dat passende veiligheidsmaatregelen zijn getroffen om het risico tot een aanvaardbaar niveau te herleiden.

▲ 5. Interne rotatie

Paragraaf 5.2. van de ter advies voorgelegde ontwerpnormen handelt over een “interne rotatie” ten minste om de zeven jaar voor een opdracht als commissaris bij een organisatie van algemeen belang.

De Hoge Raad acht het raadzaam zich te beraden over de wijzigingen die deze bepaling kan teweeg brengen op het vlak van de vernieuwing van commissarismandaten. De problematiek in verband met de vervanging van de voornaamste vennoot dient inderdaad te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de rol van de ondernemingsraad in de benoemingsprocedure.

▲ 5.1. Wettelijk kader

Overeenkomstig het voorschrift van het eerste lid van artikel 130 van het Wetboek van vennootschappen worden “de commissarissen [...] benoemd onder de leden, natuurlijke personen of rechtspersonen, van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, door de algemene vergadering.”²

In vennootschappen met een ondernemingsraad worden “de commissarissen van de vennootschap [...] benoemd op voordracht van de ondernemingsraad, beraadslagend op initiatief en op voorstel van het bestuursorgaan en beslissend bij meerderheid van de stemmen uitgebracht door zijn leden en bij meerderheid van de stemmen uitgebracht door de leden benoemd door de werknemers.” (artikel 156, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen). Hetzelfde geldt voor de ver-

² Elke beslissing inzake benoeming of vernieuwing van het mandaat van een commissaris zonder naleving van het eerste lid is nietig. De nietigheid wordt uitgesproken door de voorzitter van de rechtbank van koophandel van de zetel van de vennootschap, zitting houdend zoals in kort geding. (artikel 130, tweede lid van het Wetboek van vennootschappen).

nieuwing van hun mandaat (artikel 156, tweede lid van het Wetboek van vennootschappen).

Het eerste lid van artikel 132 van het Wetboek van vennootschappen³ luidt als volgt: *“Telkens wanneer een controleopdracht wordt toevertrouwd aan een burgerlijke vennootschap zoals bedoeld in artikel 33, § 1, van de wet van 22 juli 1953 houdende de oprichting van een Instituut der Bedrijfsrevisoren, moet deze onder haar vennoten, zaakvoerders of bestuurders een vertegenwoordiger benoemen die belast wordt met de uitvoering van de opdracht in naam en voor rekening van de vennootschap. Deze vertegenwoordiger moet aan dezelfde voorwaarden voldoen en is burgerrechtelijk, strafrechtelijk en tuchtrechtelijk aansprakelijk alsof hij zelf de betrokken opdracht in eigen naam en voor eigen rekening zou volbrengen, onverminderd de hoofdelijke aansprakelijkheid van de burgerlijke vennootschap die hij vertegenwoordigt. Deze laatste mag haar vertegenwoordiger niet ontslaan zonder tegelijk een opvolger te benoemen.”*

Voorts stelt het tweede lid van 132 van het Wetboek van vennootschappen nog dat *“voor de benoeming en beëindiging van de opdracht van de vaste vertegenwoordiger [...] dezelfde regels van openbaarmaking [gelden] alsof hij deze opdracht in eigen naam en voor eigen rekening zou vervullen”*.

▲ 5.2. Probleemstelling

De vraag rijst naar de procedure die moet worden gevolgd ingeval een vaste vertegenwoordiger dient te worden vervangen:

- volstaat een gewone kennisgeving aan de ondernemingsraad of
- dient alles te verlopen volgens de volledige benoemingsprocedure en moet derhalve het voorafgaande advies van de ondernemingsraad worden gevraagd?

³ Vóór de codificatie van het vennootschapsrecht in 1999 waren de voorschriften van artikel 132 van het Wetboek van vennootschappen opgenomen in artikel 33, § 2 van de wet van 22 juli 1953 houdende de oprichting van een Instituut der Bedrijfsrevisoren. Deze bepaling werd in het Belgische recht ingevoerd door artikel 67 van de wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat.

▲ 5.3. Bronnen uit de rechtsleer

Vóór de coördinatie van het vennootschapsrecht in 1999 waren de voorschriften van artikel 132 van het Wetboek van vennootschappen opgenomen in artikel 33, § 2 van de wet van 22 juli 1953 houdende de oprichting van een Instituut der Bedrijfsrevisoren. Deze bepaling werd in het Belgische recht ingevoerd door artikel 67 van de wet van 21 februari 1985 tot hervorming van het bedrijfsrevisoraat (*Belgisch Staatsblad*, 28 februari 1985).

Een lezing van de verschillende parlementaire stukken die de goedkeuring van de wet van 21 februari 1985 voorafgingen, biedt geen antwoord op die vraag.

Daarentegen kan wel worden teruggegrepen naar de rechtsleer die in dit verband is ontwikkeld door de Hoge Raad voor de Economische Beroepen, enerzijds, en door de Raad van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, anderzijds:

► Hoge Raad voor de Economische Beroepen⁴

De aanbeveling van 25 november 1988 met betrekking tot de procedure van voorstelling van een revisorenvennootschap voor de ondernemingsraad stelt wat volgt:

“Vermits de wet geen termijn vaststelt voor de aanwijzing van een permanente vertegenwoordiger, spreekt het van zelf dat de voorstelling van de permanente vertegenwoordiger van de revisorenvennootschap voor de ondernemingsraad op hetzelfde ogenblik moet plaats vinden als de voorstelling van de revisorenvennootschap die als kandidaat revisor wordt aangeduid door het ondernemingshoofd. Hieruit volgt dat de revisorenvennootschap, die als rechtspersoon kandidaat is voor een opdracht als bedrijfsrevisor, een persoon moet aanduiden als permanente vertegenwoordiger voor de voorstelling van de vennootschap op de ondernemingsraad.”

⁴ Aanbeveling van 25 november 1988 met betrekking tot de procedure van voorstelling van een revisorenvennootschap voor de ondernemingsraad, HRB 88.009 (D), *Jaarverslag HREB 1987-1988*, pp. 110-112.

De voorschriften van titel II van boek III van het koninklijk besluit van 30 januari 2001 tot uitvoering van het Wetboek van vennootschappen (artikelen 184 tot 191) *“zijn toepasselijk zowel op natuurlijke- als op rechtspersonen, met uitzondering van de verplichting voor de natuurlijke personen om een curriculum vitae te overhandigen. De voorstelling van de revisor als rechtspersoon (revisorenvennootschap) kan gedaan worden ofwel door de permanente vertegenwoordiger ofwel door een andere natuurlijke persoon die daartoe is gemandateerd door de revisorenvennootschap.*

Voor de rechtspersonen wordt de verplichting om een curriculum vitae voor te leggen vervangen door een objectieve voorstelling van de activiteiten en van de werking van de revisorenvennootschap. Wanneer een rechtspersoon als commissaris-revisor wordt aangeduid zal er zodoende steeds een dubbele presentatieverplichting bestaan: deze van de vennootschap als dusdanig en deze van de permanente vertegenwoordiger.”

► Instituut der Bedrijfsrevisoren

“Overeenkomstig artikel 132 van het Wetboek van vennootschappen, moet de benoeming en de beëindiging van de opdracht van de vaste vertegenwoordiger gepubliceerd worden in de Bijlagen bij het Belgisch Staatsblad alsof hij deze opdracht in eigen naam en voor eigen rekening zou vervullen.

Wanneer de revisorenvennootschap is benoemd geworden voor de functie van commissaris, dan dient deze een vaste vertegenwoordiger aan te duiden. De algemene vergadering van de gecontroleerde vennootschap kan eisen dat een bepaalde persoon wordt gekozen; in dit geval is het mandaat intuitu personae in hoofde van de natuurlijke persoon.

Zoniet, dan kan de vertegenwoordiger vrij door de revisorenvennootschap worden gekozen, en indien de vaste vertegenwoordiger wordt vervangen vóór het mandaat is verstreken, moet de algemene vergadering van de aan controle onderworpen vennootschap niet noodzakelijk bijeengeroepen worden. Een vervanging kan het gevolg zijn van de exclusieve beslissing van de revisorenvennootschap. De naam van de nieuwe vaste vertegenwoordiger moet dan wel in de Bijlagen bij het Bel-

gisch Staatsblad worden gepubliceerd (art. 132, tweede lid W. Venn.)”⁵.

In één van zijn publicaties heeft het Instituut der Bedrijfsrevisoren nog een aanvullende interpretatie van de voorschriften van artikel 132 van het Wetboek van vennootschappen geformuleerd⁶:

- *“de aanduiding van de vaste vertegenwoordiger moet niet worden opgenomen in de notulen van de algemene vergadering van de vennootschap die de revisorenvennootschap heeft benoemd tot commissaris;*
- *de vervanging van een vaste vertegenwoordiger behoort tot de autonome bevoegdheid van de revisorenvennootschap;*
- *de revisorenvennootschap mag haar vertegenwoordiger niet ontslaan zonder tegelijkertijd een opvolger te benoemen. In afwijking van dat principe kan de algemene vergadering die de revisorenvennootschap tot commissaris benoemt eveneens expliciet beslissen dat zij overgaat tot deze benoeming gelet op de aanwijzing intuitu personae van een bepaalde natuurlijke persoon als vaste vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger kan dan enkel door een besluit van de algemene vergadering worden vervangen, in voorkomend geval na akkoord van de ondernemingsraad.”*

In geen enkele andere rechtsbron kon een antwoord op het gestelde probleem worden gevonden.

► Tot besluit

Welke procedure bij vervanging van een vaste vertegenwoordiger tijdens de looptijd van een mandaat dient te worden gevolgd, wordt op uiteenlopende wijze geïnterpreteerd:

Op grond van een aanbeveling uit 1988 van de Hoge Raad voor de Economische Beroepen wordt voor rechtspersonen de verplichting om een *curriculum vitae* mee te delen, vervangen door de

⁵ Vademecum 2005 van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, *Deel 1: rechtsleer*, p. 87.

⁶ Studies IBR, *De vennootschap en haar commissaris – praktische toepassingsgevallen*, 2004, p. 36.

verplichting om een objectieve voorstelling van de activiteiten en de werking van de revisorenvennootschap te geven. Wanneer een rechtspersoon als commissaris wordt aangesteld, geldt bijgevolg een tweevoudige voordrachtsplicht: niet alleen de vennootschap als zodanig maar ook haar vaste vertegenwoordiger dienen te worden voorgedragen.

Hieruit lijkt te kunnen worden afgeleid dat elke opdracht waarmee een vaste vertegenwoordiger wordt belast, als *intuitu personae* dient te worden beschouwd.

Naar het oordeel van het Instituut der Bedrijfsrevisoren lijkt de procedure te worden bepaald door de wijze waarop de betrokken vertegenwoordiger aanvankelijk is aangesteld:

- Wanneer op het ogenblik van de aanstelling van de commissaris (rechtspersoon) geen enkel belang is gehecht aan de naam van zijn vaste vertegenwoordiger, dan is de revisorenvennootschap autonoom bevoegd voor de vervanging van de vaste vertegenwoordiger. Waarschijnlijk zal de ondernemingsraad in voorkomend geval pas *a posteriori* op de hoogte gebracht worden van die vervanging.
- Wanneer op het ogenblik van de aanstelling van de commissaris (rechtspersoon) wel belang is gehecht aan de naam van zijn vaste vertegenwoordiger, dan dient het mandaat van de vertegenwoordiger als *intuitu personae* te worden beschouwd. In dit geval kan de vaste vertegenwoordiger enkel worden vervangen mits de hele procedure wordt gevolgd en derhalve *a priori* het advies van de ondernemingsraad wordt ingewonnen.

Het antwoord op de vraag of op het ogenblik van de aanstelling van de commissaris (rechtspersoon) al dan niet belang werd gehecht aan de naam van de vaste vertegenwoordiger, zal in de regel afhangen van het feit dat de aanstelling van de vaste vertegenwoordiger (natuurlijke persoon) al dan niet voorkomt in het proces-verbaal van aanstelling door de algemene vergadering van de gecontroleerde vennootschap.

▲ 5.4. Aandachtspunten bij de verplichte "interne" rotatie

Artikel 42 van de richtlijn 2006/43/EG van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen bevat een regel voor de "interne" rotatie van de wettelijke auditor in organisaties van algemeen belang:

"2. De lidstaten zien erop toe dat de voornaamste vennoot/vennoten die met de uitvoering van een wettelijke controle van de jaarrekeningen is/zijn belast, na uiterlijk zeven jaar vanaf de benoeming van de controleopdracht wordt/worden ontslagen en pas na een periode van ten minste twee jaar opnieuw aan de controle van de gecontroleerde entiteit mag/mogen deelnemen."

Gelet op het feit dat een mandaat voor de wettelijke controle van jaarrekeningen drie jaar beslaat (krachtens artikel 135, eerste lid van het Wetboek van vennootschappen), dient bij de omzetting in het Belgische recht van artikel 42 van de richtlijn betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen, met verschillende factoren rekening te worden gehouden:

- Om rotaties tijdens de looptijd van een mandaat zoveel mogelijk te vermijden, kan in het Belgische recht een restrictievere regel worden ingevoerd, namelijk:
 - o een "interne" rotatie (uiterlijk) om de zes (in de plaats van om de zeven) jaar en
 - o een "cooling off"-periode van drie (in de plaats van twee) jaar.
- Zoniet zal (ja zelfs in alle gevallen) een oplossing dienen te worden gevonden voor de problematiek die ontstaat naar aanleiding van de vervanging van een vaste vertegenwoordiger tijdens de looptijd van diens mandaat.

▲ 5.5. Tot besluit

De Hoge Raad acht het raadzaam de wettelijke voorschriften over de rol van de ondernemingsraad bij de aanstelling van commissarissen zo coherent mogelijk toe te passen.

Daarom dringt de Hoge Raad erop aan de voorkeur te blijven geven aan volledige mandaten en derhalve een rotatie bij voorkeur te laten ingaan

op het ogenblik waarop een mandaat wordt vernieuwd.

In die optiek acht de Hoge Raad het wenselijk de maximumtermijn voor interne rotatie van 7 jaar die de Europese richtlijn opgeeft, te herleiden tot 6 jaar.

Voorts is de Hoge Raad ook voorstander van een geleidelijke inwerkingtreding van die regel, naarmate de mandaten als commissaris bij organisaties van openbaar belang ten einde lopen.

Hierdoor zou de gewenste coherentie kunnen worden verwezenlijkt tussen de vernieuwing van het mandaat en de aanvang van het mandaat van een vaste vertegenwoordiger.

Ten slotte staat bij de leden van de Hoge Raad de zorg centraal om, waar het gaat om de vaste vertegenwoordiger van een auditkantoor belast met de wettelijke controle van de jaarrekening, de leden van de ondernemingsraad maximale stabiliteit te bieden, onverminderd de naleving van het voorschrift betreffende interne rotatie van de richtlijn 2006/43/EG.

▲ 6. Overgangsbepalingen

De Hoge Raad acht het raadzaam om voor de invoering van de "interne rotatie" een overgangperiode vast te stellen, zodanig dat zowel het bedrijfsrevisoraat als de ondernemingen de gelegenheid krijgen om de nodige omschakeling tot een goed einde te brengen.